

Pagini din cronică de glorie

Poporul român are privilegiul de a comemora și de a sărbători, în primele zile de mai, evenimente cu profundă rezonanță socială și națională. Acestea sînt :

1 MAI — sărbătoare a tuturor muncitorilor, de oriunde ar fi, dată de însumare mondială a solidarității militante ;

9 MAI — dublă aniversare a unor glorioase fapte de conștiință și de arme, care au determinat schimbări radicale în desfășurarea istoriei noastre ca stat independent. apoi ca stat al unui popor liber, stăpîn pe soarta lui, hotărît să-și afirme, pe toate planurile, valențele sociale, naționale și culturale, în armonie cu toate popoarele animate de aceleași idealuri.

În gândurile muncitorilor din lumea întreagă, 1 Mai evocă ansamblul acțiunilor și al luptelor datorită cărora omenirea s-a putut înălța către pragul suprem al civilizației, dreptatea socială pentru toți. Faptul că astăzi, miliarde de ființe omenеști conștiente de rolul și valoarea lor socială pot serba, în libertate, ziua de 1 Mai, înseamnă confirmarea strălucită a generoaselor adevărate creatoare puse la temelie progresului material și spiritual al umanității, conștiință de legile materialismului dialectic și istoric, de învățătura marxist-leninistă în permanentă îmbogățire, pentru edificarea unei lumi mai drepte și mai bune, aspirație legitimă a tuturor popoarelor.

Sărbătoarea de 1 Mai a devenit o admirabilă tradiție populară, o zi de mîndrie caracteristică omului modern, în drum spre descătușarea lui de dominația capitalistă și colonialistă, dezrobitor de misticism și de superstiții, înfruntînd, cu certitudinea științei și a experienței, semnele de întrebare ale viitorului. Omul nou, al zilelor noastre, continuă, fără odihnă și fără oboseală, acțiunile coerente, lucide, colective, la nevoie necruțătoare, eroice, pentru eliberarea omenirii, în totalitatea ei, de opresiunea social-economică, de rămășițele putrede ale imperialismului războinic și colonialist. Zorile pe care le vedeau proletarii din toată lumea în cei dintîi ani cînd s-a instaurat sărbătorirea zilei de 1 Mai, s-au transformat, azi, în lumina puternică, solară, a unei lumi în care desăvîșirea dreptății sociale nu mai poate fi întîrziată sau umbrită. Socialismul, dezvoltat pe multiple planuri superioare, a deschis și arată, cu vigoare și certitudine, calea către societatea comunistă.

În atmosfera aceasta de sărbătoare și luciditate, poporul nostru comemorează două evenimente istorice de supremă însemnătate pentru independența și suveranitatea statului român. Printr-o fericită coincidență, amîndouă aceste evenimente, petrecute la aproape trei sferturi de veac distanță istorică, au ca punct de reper cronologic data de 9 Mai :

— proclamarea, la 9 Mai 1877, a independenței de stat a României ;

— încheierea victorioasă, la 9 Mai 1945, a războiului împotriva hitlerismului și fascismului.

Pentru poporul român, anul 1877, primul an al independenței de stat, nu constituie o dată izolată, ci este momentul final, încununarea justă și greu plătită a lungului șir de lupte purtate de veacuri pentru unitate, libertate și suveranitate.

Toate luptele istorice, de supraviețuire și de afirmare, conduse de voievozi, fii ai acestui popor, și pînă la războaiele cunoscute, cu amărăciune, de generațiile noastre, — toate au fost bătălii ale națiunii, ale poporului de muncitori și de țărani, care-și apărau ființa națională și pămîntul strămoșesc, fără nici o revendicare nedreaptă, fără cea mai mică tendință de cucerire sau de acaparare. Acesta a fost și conținutul etic al luptei pentru independență și suveranitate din 1877—1878, încoronată de un succes triumfal. În vîntulul păttrar al veacului al 19-lea, România, angajată pe drumul dezvoltării ca stat, după unirea principatelor, îndura tutela absurdă a Porții otomane, un imperiu în declin, totuși redutabil prin forța armatelor sale.

Intervenind, din mai 1877, de îndată după proclamarea independenței, în războiul ruso-turc, unitățile militare ale tînărului stat românesc au dovedit o capacitate de luptă și o maturitate de organizare care a surprins opinia publică europeană și a dat o contribuție decisivă, la obținerea victoriei pe cîmpurile de luptă și la recunoașterea deplină a României ca stat independent și suveran. Un corespondent de pe front, martor al bătăliilor eroice de la Plevna, scria în ziarele „Bund“, din Berna și „Gazeta de Chicago“, în august 1877, aceste rînduri edificatoare: „Armata română merită a fi pusă lîngă orice altă armată a Europei și oricine poate fi mîndru de soldații și ofițerii ei, care au dat probe atît de strălucite de vitejie“.

„**C**ucerirea independenței în 1877, plătită cu sînge de ostașii români în redutele de la Smîrdan, Plevna și Grivița, a deschis calea unor noi împliniri ale idealurilor de libertate și progres ale poporului român“, — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu, despre acele fapte de neuitat.

Intr-adevăr, luptele glorioase ale românilor au fost, firese și legitim continuate în deceniile următoare, pentru desăvîrșirea libertății de stat și a dreptății sociale. După insurecția armată din 23 August 1944, România s-a angajat, cu întregul ei potențial, alături de Uniunea Sovietică și aliați, în războiul antifascist. Astfel, s-a dat o puternică lovitură planurilor strategice hitleriste, fapt care a accelerat zdrobirea dispozitivului militar hitlerist din această parte a Europei. Pentru a evalua contribuția românească la marea victorie a popoarelor asupra fascismului, vom consemna aici cîteva cifre, privitoare numai la acțiunile de luptă dintre 1 septembrie și 25 octombrie 1944, duse pentru eliberarea teritoriului național. În acest interval de timp, el însuși hotărîtor pentru evoluția operațiilor militare, România a aruncat în bătălii un efectiv de aproape 250 de mii de oameni. Jertfele de sînge ale armatei române, numai în perioada 1 septembrie — 25 octombrie, la care ne referim, au fost de peste 49 de mii de soldați, subofițeri și ofițeri. Fără de răgaz și cu un eroism elogiât de cei mai competenți oameni de stat și comandanți militari, armata României a continuat să lupte pînă în primăvara anului 1945, cînd diviziile românești au cîștigat lupte decisive și au contribuit cu jertfe grele, la eliberarea teritoriului Ungariei, la bătăliile din munții Tatra și la eliberarea Bratislavei.

Amintirea acestor fapte istorice, al căror unic înțeles este afirmarea libertății și dreptății sociale, a independenței și suveranității de stat — întărește și confirmă, în aceste zile sărbătorești din luna mai 1975, politica fermă de pace, colaborare și prietenie, al cărei strălucit exponent și conducător este președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu.